

Следователно, когато говоримъ за слънцето, ние нѣмаме предъ видъ само външното слънце. То е отражение на голѣмото, на великото вътрешно слънце. За да си представи, какво нѣщо е вътрешното слънце, човѣкъ трѣбва да мисли, да разглежда нѣщата по духъ, а не по буква, т. е. по външна форма. Запримѣръ, ако ви запитатъ, какво нѣщо е човѣкътъ, ще кажете, че човѣкъ е същество съ глава, съ две очи, съ две уши, съ носъ, съ уста, съ две рѣце, съ два крака и т. н. — Не, това не е човѣкъ. То е все едно детето да нарисува единъ паунъ и да каже, че това е паунъ. Рисунката на пауна не представя още никакъвъ паунъ. Външната форма, тѣлото не представя още самото съдържание. Тѣлото на човѣка е символъ, но идеитѣ не произлизатъ отъ тѣлото. Тѣ само се проявяватъ чрезъ тѣлото. Мислете върху този въпросъ, за да се освободите отъ заблужденията си. Докато имате заблуждения, вие не можете да мислите правилно. Докато живѣте въ заблуждения, вие се намирате въ положение на хипноза, която държи съзнанието ви въ сънно състояние. За да бъдете свободни отъ тия състояния, вие трѣбва да имате въ себе си велика, свещена идея, която носи животъ.

Сега всички хора говорятъ за слънцето, като за картина на нѣкой великъ художникъ. Щомъ е така, трѣбва да се замислите върху тази картина, да потърсите нейния авторъ и,